UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

4018

Ukrainian Informative Bulletin

Bulletin d'Information Ukranien

Ukrainisches Nachrichtenblatt

ФАУ

ЦІНА 3 франки (В Німеччині 20 пф.)

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ОРГАН ВРФАУ

ЖЕНЕВА

РІК 1 | ЖЕНЕВА, Серпень 1948 | ЧИСЛО 1

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ-АРХІВ № 2865

Єдиний український національно-політичний центр створено

Перша сесія Української Національної Ради

Нав'язуючи до актів українського національно-державного будівництва і до традиції української національно-визвольної боротьби від давнього минулого по сьогоднішній день та спираючись на волю діючих тепер українських політичних організацій, створено УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛЬНУ РАДУ.

До Української Національної Ради увійшли представники українських тепер діючих політичних організацій, а саме: Українського Національно-Демократичного Об'єднання, Українського Національно-Державного Союзу, Української Соціял-Демократичної Робітничої Партії, Української Партії Соціялістів-Революціонерів, Української Соціялістично-Радикальної Партії, Української Революційно - Демократичної Партії Українських Націоналістів-Революціонерів

В днях 16 - 20 липня 1948 року в одному з міст Західньої Европи відбулася перша сесія Української Національної Ради. Відкриття Української Національної Ради довершив Голова Директорії Української Республіки та виголосив державноправну декларацію.

Українська Національна Рада, по зложенні присяги усіх її членів, обрала свою Президію в складі Голови, чотирьох Його Заступників та Секретаря.

На місце дотеперішнього Виконного Органу Українська Національна Рада прийняла до відома новий його склад, який зложив присягу перед Українською Національною Радою, як своїм зверхнім органом.

Впродовж своїх засідань Українська Національна Рада схвалила свою Декларацію та важливіші постанови загально - національного значення, а між іншими: створення національного фонду, національного катастру, Світового Союзу Українців та інші, які передала Виконному Органові до реалізації.

Створенням Української Національної Ради та Виконного Органу в новому складі повстав спільно-єдиний український національно-політичний Центр, до якого від довшого часу прямували українські політичні організації.

Дня 21-го липня 1948 року.

ПРЕЗИДІЯ

УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

13 ТИРАНІВ У КРЕМЛІ

«Ми не сміємо ніколи забувати, що маючи діло з Росією, не маємо діло з великою нацією, яка може свобідно виявляти свою волю. Тут маємо до діла з 13-ма діячами в Кремлі, які самовільно зробили себе панами російського народу і керують державою далеко більш по - диктаторському ніж це робили російські царі від часів Івана Грозного. Тринадцять тиранів у Кремлі не діють за правилами розсудку як це ми робимо на Заході. Вони мають інтерес тільки тому, щоб утримати владу над багатьма мільйонами людей різних рас. Вони управляють за допомогою залізних бичів».

(З промови Вінстона Черчіла 10. 7. 48 р.)

ВЕЛИКОБРІТАНІЯ ПРИГОТОВЛЯЄ НОВУ ТАЙНУ ЗБРОЮ.

Міністер війни В. Британії, Шінвел, предложив парляментові бюджет на рік 1948-49, а разом з тим меморіял, в якому говориться, що В. Брітанія готує нову тайну зброю. Точніших подробиць про цю зброю міністер не подав, натомість ствердив, що вона не є удосконаленням будьяких існуючих уже типів зброї, а зовсім новим винаходом з тієї ділянки.

Відносно бюджету брит. міністерства військових справ слід відмітити, що цей бюджет, в висоті 305 міл. фунтів, в порівнянні з [illegible] бюджетами [illegible] деяку ощадність. У звіті сказано теж, що вишкіл брітанської армії буде обмежений до основного вишколу, як теж технічних вправ, організованих на меншу скалю. Плянується серед вищих військових фахівців провести дискусії на тему співдіяння армії, летунства і морської фльоти. Крім того, окремі відділи армії будуть призначені для вишколу т. зв. територіяльної армії. «У. Д.»

Скільки є комуністів в Европі?

За даними органу Комінформу, в Европі є приблизно 10 мільйонів членів комуністичних партій. Найбільше їх в Італії, комуністична партія якої має 2.283.000 членів, на другому місці щодо цього стоїть Чехо-Словаччина, де кількість їх трохи перевищує 2 мільйони, на третьому - Угорщина з понад 1 мільйоном комуністів. Франція і Польща мають по 1 мільйону комуністів. Румунія - 800.000 Болгарія - 500.000 і Югославія - 400.000.

Жадних колхозів у Чехо - Словаччині

ПРАГА (АП). 6 липня Чехо - Словацький прим'єр-міністер Зальотоцький заявив, що російська колхозна система в Чехо-Словаччині не запроваджуватиметься. Земля, мовляв, і надалі належатиме тим, хто її обробляє.

ЗАСЕЛЮЮТЬ ДАЛЕКИЙ СХІД

СТОКГОЛЬМ. - Місцева преса подає, що совітські чинники поспішно заселюють півострів Сахалін. Північно - Східній Сибір і півострів Камчатку. Поселенці майже виключно складаються із засланців із різних країн Сов. Союзу. Їхньою невільничою працею Москва розбудовує на тих теренах свою індустрію, залізниці, аеродроми, військові бази і т. ін.

Фронт Антибольшевицької України

(З ПЕКУЧИХ ПРОБЛЕМ)

Сьогодні Людство переживає найжахливішу трегедію свого існування: світ виразно і безповоротно розколовся на дві цілковито протилежні і ворожі частини.

Розкололася Земна Плянета; кожного дня ширшає і ширшає провалля між демократичним світом і світом червоного тоталізму, що покрив свої простори модерними тюрмами, трудовими колоніями, рабськими колхозами та «Ісправітельно - Трудовими Лагерями НКВД».

В світі волі і Демократії людина досягає і закріплює незнані досі свободи і людські привілеї; мозок і серце людини напружено працює для загального добра людства, для соціяльної, національної і расової свободи. В світі червоного фараона маси очолені і підпорядковані комуністичним канібалам: СССР перетворився в суцільний багатонаціональний і багато расовий концентраційний табір!

нок для себе, чи якийсь вузьконаціональний інтерес, а тому, що вірить у те, що світ ще хоче бути світом, що Людство прагне залишитися і далі Людством. Україна, одначе, як пророк всевидющий, вірить, що Людство знайде для себе порятунок тільки і тільки у справедливих вирішеннях національних проблем Східньої Европи.

Україна кладе руки на втомлене серце і голосить про долю майбутньої Европи; вона (Україна), не хоче, щоб Европа перетворилася в імперію масових могил.

Фронт Антибольшевицької України прохає зі всіх своїх сильних і слабих позицій підтримки не тому, що бачить у своїй могутності могутність України і буйний розквіт народу, а тому, що тільки вона - Антибольшевицька Україна є найбільшим і беззастережним виразником великого знання большевицько - російської дійсности.

Двадцяте століття і сьогоднішнє Людство

Росія сильна своїми таємницями: вона спритно поховала свої жертви (їх мільйони!) в широких просторах Сибіру, Алтаю, Колими, Карелії, Архангельська, Камчатки, Калмикії; сьогодні передові люди Східньої Европи транспортуються в концтабори цих районів. Ті, що гинуть і викреслюються зі списку живих і ніхто не може довести, що вони, взагалі, родилися на світ!

Україна стала жертвою російської імперії не тому, що була малоздібна захистити свої національні інтереси і не тому, що Росія була могутня. Світ у першу світову війну керувався критеріями запліснілої опортуністичної політики. І Вільсон, і Поанкаре, і Льойд Джорж думали, що боротьба, яка точиться на теренах східньоевропейської землі, є тільки звичайною (може льокальною?!) внутрішньою боротьбою російської імперії. Світ в обличчі своїх тодішніх (які були політики, такий був і світ) політиків трагічно-треба признатися, помилився і сьогодні за цю помилку мусить заплатити!

Фронт Антибольшевицької України готовий і Англії, і Франції і США допомогти виправити помилку: усіх цих держав залежатеме від зрозуміння наших пропозицій. Фронт Антибольшевицької України є могутній не панцерами, а досвідами, як вести ці панцери проти російського тоталізму, щоб вони успішніше і з меншими жертвами визволили народи СССР. Досвід і Правда - є єдиним щитом майже всіх сильних і дрібних, середніх і дрібненьких партій. Правда є святою зброєю Української еміграції і як би еміґранти знали що Західні Держави

(Продовження на 2-й ст.)

ЄДИНОЮ БОРОТЬБОЮ, УПЕРТОЮ І БЕЗКОМПРОМІСОВОЮ, МИ ПОКАЗАЛИ СВІТОВІ, ЩО УКРАЇНА Є, ЩО ЇЇ НАРОД ЖИВЕ Й БОРЕТЬСЯ ЗА СВОЄ ПРАВО, ЗА СВОЮ СВОБОДУ Й ДЕРЖАВНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ.

С. Петлюра

Від Карелії до Уралу, від Уралу по диких гірських і болотистих просторах холодної Тундри до берегів Берінґового моря розташовані суворо од світу законспіровані ями смерти -«Ісправітельно - Трудовие Лагеря НКВД - МВД». В ямах смерти, що розкисають од крови і сліз, гинуть всі ті людські істоти, що не хотіли добровільно носити на руках кайдани, що не хотіли молитися червоним демонам і їхнім братам - дрібнішим інквізиторам.

Україна, Українська Україна, хоче оголосити Світові правду про большевизм не з метою знайти у цьому проголошенні рятукличе Україну виконати велику історичну місію і вона її виконає, не зважаючи на жахливі втрати.

Виконає, або перестане існувати, як нація, як плем'я вічних борців за світову національну совість!

Нікому вже сьогодні не дивно, що Україна жде війни не лише з большевизмом, як з фашистівською системою; жде війни з Росією, як аґресивною і тоталітарною імперією: Росія в історії ніколи не була демократичною. Для неї демократія так само чужа, як для англо-американського світу фашизм чи диктатура.

НІЩО В СВІТІ НЕ СТРИМАЄ ПЕРЕМОГИ НАРОДУ, ЯКИЙ З УСІХ СИЛ БОРЕТЬСЯ ЗА СВОЄ СПРАВЕДЛИВЕ ПРАВО НА ВІЛЬНЕ ЖИТТЯ.

КОРЛЯЙЛЬ

4018

ФРОНТ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОЇ УКРАЇНИ

(з пекучих проблем)

байдужі до цієї правди, то вони б поміркували чи не помилилися, ставши еміґрантами. Український еміґрант не шукає у світі порятунку для себе, а для своєї закріпаченої Батьківщини!

Україна сильною вірою в Бога і Волю!

Фронт Антибольшевицької України - рух Української Еміґрації і населення України, почав голосити свої кличі і цілі на теренах Західньої Европи не тому, що демократичні держави вітають цей рух, а тому, що не вішають і не стріляють людей за вільне думання і висловлення...

В Українського народу відібрана хата, воля відібрана і право на життя; його підганяють, обідраного і роззутого, до шибениці; він вже майже вміє зриватися з шибениці і свій досвід скоріше хоче передати Франції, англійським і американським робітникам.

Прислухайтесь, щоб не було пізно!

ФРОНТ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОЇ УКРАЇНИ підтримує всі організації, рухи і партії світу, що жертвенно боряться проти червоного фашизму і диктатури всіх кольорів і проявів, але ФРОНТ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОЇ УКРАЇНИ не підтримує партійної боротьби і не веде боротьби проти партійної боротьби: стоїть за її межами. Вірить, що в недалекому майбутньому всі партії еволюційним шляхом дійдуть до згоди і координації своїх дій.

На чоло світової демократії Москва сьогодні спрямувала гарматн комуністичних дивізій, що своїми методами боротьби ні в чому не відрізняються від «арійських» орд Гімлера.

Сталін, як і Адольф Гітлер керує державою, безумовно, не мудрістю, а загонами добре вишколеної армії НКВД.

Нації Европи будуть ріками стояти на колінах перед Москвою, коли сьогодні не створять Світового Антикомуністичного Фронту Народів.

СТАЛІН ЗАМОРДУВАВ СВОЇХ МАРШАЛІВ

Червоний фараон боїться своєї власної армії, він ніколи не довіряв їй своїх плянів і задумів, переслідував кожний крок кожного маршала і заслуженого генерала.

Армія СССР ненавидить жорстокого диктатора, свій виступ проти нього і його Політбюро ЦК ВКП(б) вона яскраво виявила в перші місяці тоталітарної війни 1941 р.

Армія СССР йшла в полон, масово кидала в болото і провалля автомати, гранати і навіть панцери. Від міста Мінську і на автостраді до передмістя Москви стояли готові до бою панцери московської пролетарської червонопрапорної дивізії.

Червоноармійці згаданої дивізії здавалися німцям в полон в містах; Могилів, Борисів, Мінськ.

Червоні генерали, офіцери і червоноармійці організованими дивізіями йшли в полон до Гітлера, щоб продемонструвати перед Людством свою ненависть до законів червоної диктатури.

Навіть масові розстріли, терор, голод, хороби, нечувана смертність, що панували в таборах полонених не могли зменшити кількости бажаючих не воювати за «Родіну».

Армія йшла масово в полон не з любови до Гітлера, а з ненависти до Сталінської диктатури; стальна аракчеївська дисципліна, погані харчові умови, постійне переслідування витворило такий стан. В майбутній війні, хтоб її не почав і деб вона не почалася, армія вдруге продемонструє свою готовність не боротися за червону диктатуру.

Сталін це знав далеко раніше і тому жорстоко розправлявся зі своїми маршалами і політичними комісарами армії.

Ось імена тих з якими розправився кат Сталін:

1. Єгоров - маршал СССР, стратеґ і командуючий червоною армією.

2. Тухачевський - маршал СССР, видатний воєнний теоретик, начальник генерального штабу червоної армії і перший заступник міністра оборони.

3. Блюхер - перший маршал СССР, що отримав перші ордена СССР, головнокомандувач особливою Далекосхідньою армією.

4. Дубовий - маршал і начальник штабу Українського і Кримського воєнними округами.

5. Федько - командуючий Київським воєнним округом і заступник Климентія Ворошилова.

6. Путна - воєнний атеше в Англії від СССР.

7. Уборевич - командуючий Білоруським воєнним округом.

8. Гамарнік - начальник політичного управління червоної армії (самогубство).

9. Криворучко - командуючий Житомирським воєнним гарнізоном.

10. Котовський - Командуючий армією, творець перших комуністичних загонів Молдавії.

Десятки генералів, сотні офіцерів щорічно розстрілює Сталін щоб втримати дисципліну в Армії. Однак незважаючи не це, і сьогодні загони НКВД не в силі побороти масового дизертирства, що, особливо, процвітає в Совітських Зонах Німеччини і Австрії.

ЧЕРЧІЛ ЗАКЛИКАЄ ДО СПРОТИВУ ЧУЖІЙ ТИРАНІЇ

Промовляючи до величезної маси (біля 100.000!) народу у Люгон 26. м.м., Черчіл заявив, що Росія своїми провокаціями в Берліні створює положення, подібне до того, яке було в Мюнхені перед 10-ма роками. «Не сміємо поступатись перед жодними диктаторами, - заявив Черчіл, - байдуже, чи це будуть фашисти чи комуністи. Щоб осягнути мир, мусимо проявити якнайбільшу силу». «Консерватисти, - запевнив він, - хоч є в опозиції до теперішнього уряду, піддержуватимуть його солідарно, бо небезпека зо сторони Росії загрожує усім нам без вийнятку».

В СОВЄТСЬКІЙ ТЮРМІ ПОМЕР ЄПИСКОП ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

Українська Католицька Пресова Служба (УКПС) у Вінніпеґу (Канада) повідомляє з вірогідного джерела, що в большевицькій тюрмі в Києві помер Кир Йосафат, Єпископ - Ординарний Перемиської, Самбірської і Сяніцької дієцезії. Як відомо, його арештували червоні поляки влітку 1946 року в Перемишлі й перевезли разом із єпископом - помічником Григорієм Лакотою і багатьма духовними особами до Мостиськ (Західня част. України). Від того часу не було перевірених вісток, де перебувають Кир Йосафат і Кир Григорій.

Ця сама УКПС повідомляє, що в польській тюрмі, на Мокотові у Варшаві, в жахливих умовах перебуває о. д-р Степан Граб, парох Української Католицької Церкви в Кракові, арештований ще в 1947 році.

(«У Т») Останні відомості з Польщі свідчать, що о. Граб помер у Варшавській тюрмі.

НОВА ХВИЛЯ БЕЗБОЖНИЦЬКОЇ ПРОПАҐАНДИ В СССР.

Безбожницька акція, що її поверховно припинив совєтський уряд, з вибухом німецько - большевицької війни, поновлюється. Як повідомляє «Правда» з 6. 6., Л. Ф. Ільїшев, високий урядовець відділу пропаґанди при ЦК ВКП(б), в промові на конференції комуністичних лекторів і пропаґандистів в Москві сказав: «Все вміння пропаґандистів і вчених треба скерувати на боротьбу з пережитками і пересудами. Вони (пропаґандисти і вчені) мусять повести безоглядну війну з релігійною ідеологією».

Наслідком слова Ільїшева не дали на себе довго чекати. Совєтське радіо, совєтська преса, а передусім преса для молоді в відгук на промову дали ряд статей і відчитів, де заперечується існування Бога та підноситься непомильність «матеріялістичного вчення Маркса - Енгелса - Леніна - Сталіна».

БОРОТЬБА ЗА НАЦІОНАЛЬНУ САМОСТІЙНУ ДЕРЖАВУ МОЖЕ БУТИ УСПІШНА ТІЛЬКИ ПРИ УМОВІ, ЩО ВОНА БУДЕ ПРОВАДИТИСЯ НЕЗАЛЕЖНО ВІД ПОЛІТИЧНИХ ВПЛИВІВ СТОРОННІХ СИЛ

(плятформа УГВР)

ЛЕВ ОРЛИГОРА

Росіяни не мають батьківщини *)

Першу свою узурпацію в Европі, Російська імперія почала з України.

РУЛІЄР

Росіяни - це варвари, що не мають батьківщини; мою пам'ять шануватимуть тоді, коли ці північні варвари володітимуть Европою.

НАПОЛЕОН БОНОПАРТ.

Закордонно - бутафорна трьохкольорова російська політика вперто і постійно проповідує, як і раніше проповідувала, закостенілу теорію московського вандалізму: теорія банальна і може тому її не хочуть не любити росіяни. Ми не дозволяємо собі проти неї виступати з тих конкретних міркувань, що ми ніколи не мали нахилу до бажань втручатися у внутрішні політичні критерії тої чи іншої, поневоленої чи вільної нації. Таке ставлення породжене не апатією, а внутрішньо національною шляхетністю.

Я, наприклад, вільніше можу говорити про німецьку літературу і філософію: позитивно чи з деяких особистих міркувань негативно відноситися до, принаймі, окремих нюансів теорії уберменша і говорити, що слово, «уберменш» започатковано Гете або ним щиро усталене. Від того чи маю в цьому резон чи ні - моє відношення до німців неміняється.

Непістичне відношення до російської історії і літератури зокрема із сторони українця діє на російського патріота вразливо і він намагається в таких випадках всюди, а, особливо, серед чужинців давати таку, або аналогічну їй відповідь: український шовініст. Щоб забезпечити себе перед подібними необґрунтованими та іґнораційними трактуваннями моєї ідеї, я в першій частині промови і тепер підкреслюю, що я особисто і мої націоналістично настроєні друзі, щиро непогоджуються із сьогоднішньою, дефакто провідною Українською думкою, що проповідує, що російську націю треба і то, негайно, поставити на коліна і обов'язково примусити її скласти ножі. Коли підходити до сьогоднішньої ситуації росіян з мілкими критеріями необміркованого радикалізму (я ніколи не був пирхильником сліпого радикалізму) і керуватися при цьому тільки гаслами протидипльоматичної революційности, то можна сміло визнати, що з сьогоднішніми нашими відношеннями до росіян все впорядку: і на варті біля нас заслужено стоїть реноме.

Все в порядку хоч би вже з тих простих і немудрих причин, що Українці мають повне людське і моральне право бути українцями і вимагати від росіян неросійську землю, яка була підступом і по - хижацькому в минулому загарбана. Але... Вічно заперечливе «але» дозволяє мені стати в позу спокійного обсерватора і зробити висновок, що принаймі не базуватиметься на роз'ятрених національних почуттях і не проповідуватиме реваншу за мільйони загинутих за волю і національну совість.

Росіяни, як звичайні росіяни ніколи в своїй недовгій історії не були нацією і не мали найменших бажань мати свою батьківщину, хоч їхня, здавалось би, навіть література оспівує «родіну і народ» і поет Серьожа Єсенін пише, що «нет такіх не подм'ять, не рассеять, безшабашность їм жізню дана, Рассея, Моя ти, Рассея, Азіатская Сторона!». Росіяни не були і сьогодні не є нацією тому, що вони ніколи не проявляли бажань нею бути, а може нездібні були на такі окремішні позитивні виявлення. Такі погляди на нарід, що порівнюючи рідко заселює простори від Східнього Уралу через Москву до Фінської землі, на якій стіть Ленінград, в мене особисто витворилися з причин нереґабілітаційного поводження росіян на завойованих ними землях та з причин породити серед української маси симпатію до російського народу, який зараз стоїть перед жахливим провалляям своєї історично - драматичної загибелі.

Український нарід відноситься до росіян, як до загарбників, що впевнено керувалися і на їхню ганьбу до нині керуються нормами часом найвідсталішого періоду февдалізму; тверджу, що таке відношення треба змінити, змінити за рахунок певних поступок для російського народу. Чому ми повинні незаслужених обдаровувати респектом? Хоч Україна вже майже триста років перебуває у катакомбах неволі, все ж її майбутнє настільки сонячне, квітучославне і багатообіцяюче, що ця довголітня неволя і болючі старі ще невилікувані рани, нанесені московським штиком, здаються нежагучо болючі.

Українці мали святу силу зберегти те найцінніше і найсвятіше, що росіяни давно і по своїй тільки власній вині втратили; кинули в багно те, що інші нації ставлять поряд з Богом! Росіяни втративши свої етнографічні кордони, більше - втратили рідну батьківщину і тому стали народом найбільше нещасним на світі, народом, що не заслуговує на пошану і авторитетне місце в історії. Нещастя потроюється ще й тому, що росіяни не в силі побачити глибоких колодязів свого фатального майбутнього: як справжній раб не може довідатися, що він є раб. Росіяни втратили батьківщину во ім'я імперіялістичної політики, яку завжди проповідували їхні автократи; росіяни проміняли батьківщину за політику - обмін характерний своєю сліпою необміркованістю і відсталим культурно - моральним апогеєм. Наприклад, англійці також покоряли світ, мали величезні земельні здобутки і зараз їх мають, але вони во ім'я цих здобутків не відреклися від власного «єго» і головне - від батьківщини: здобутки негативно не вплинули на силу їхньої психіки. Вони може фанатично люблять свої прарідні острова; закохуються, як Вальтер Скот у горах Шотляндії - зачаровані їхньою красою, вони ніколи не назвуть Еґіпет, Індію, Африканські землі своєю рідною землею, а мешканців цієї землі - англічанами. Ніколи! Бо вони знають, що «Сила Брітанії була підірвана боротьбою на життя і смерть в обороні рідних островів» (Річмонд Таймс Диспетч.)

Аналізуючи все сказане, я не вірю, що росіяни радіють, що триста років на царському ешафоті четвертували тіло України, орали його імперіялістичним плугом, здіймали з нього болючу шкіру, обкрадали його божественну історію і культуру.

Найглибша таємниця московської трагедії в тому, що росіяни ніколи покорену землю не називали колонією чи домініоном, а з перших місяців свого панування пришивали їй назву своєї держави: цього

*) З промови в українському таборі Коренберг; 8-го червня 1948 року.)

ВСЕВОЛОД ПЕТРІВ,
Генерал Ген. Штабу.

Чи ти готова Молода Зміна?

Вже якихось 17 років тому, коли відійшов від нас Генштабу Генерал Полковник Микола Юнаків, колишній комендант фронту у І-шу Світову війну, а потім у 1919 році Начальник штабу з'єднаних Українських Армій; казалося на академії, що його пам'яті було присвячено: «Стара ґвардія українського відродження вмирає, - коли ж прийдеш ти, Молода Зміна?! Відгукнись! Чи ти готова? !»

От-же, бажані властивості цієї «Молодої зміни» представникам старої ґвардії», що ще тримають в руках, але високо, наші прапори, не байдужі, бо їй примушена вона буде передати, - смерть є смерть, вона не почекає, її не уникнеш, примушені будуть передати все, що було надбано. А надбано чимало, - є чим господарювати: це-ж нас було визнано свого часу ще у січні 1918 року, як самостійну державу 6-ма головними тоді потугами світу після того, коли чином було доведено, що ми є факт і живемо цілих ТРИ роки у безперервній борні, існувала наша держава й надбано досвіду не лише внутрішнього впорядкування, але й розуміння потягнень рушійних сил цілого світу відносно нас, виявів чинности тих сил і почасти надбано розуміння - як можна на ту чинність впливати, як проти невигідних нам потягнень боротися. За довший час української боротьби, на рідних теренах і на чужині, надбалося чимало реальних доказів нашого існування, існування Українців, як відрубної сили. Україна за цей час переставала бути мітом, переказом минувшини, одяглася в тіло та поклала перед здивованим світом низку надбань та витворів генія свого народу.

«Молода зміна», що твердо ступаючи -

(закінчення на стор. 4.)

Геть від Москви

Для щирих і, насправді, жертвенних борців за національне державне відродження, гасло **«геть від Москви»** ніколи не було новим; вся українська визвольна політика побудована на боротьбі з російським імперіялізмом; боротися з Москвою -значить іти творити державу (власну)

Гетьман Іван Мазепа не тільки намагався голосити гасло «геть від Москви», а чином, збройним чином боровся проти неї; Леґендарний президент Симон Петлюра ще в часи революційної завирюхи закликав укапістів скоріше зрозуміти підлість московсько-марксистської пропаґанди і тікати «геть від Москви».

Февдально - одичавіла, дика Москва написала на своїх прапорах кличі комунізму і дикою ордою летіла на Україну, здобувати для себе хліб, яйця, масло, вугілля. Для України несла комунізм. Каляборацiйний Харківський Уряд, створений Москвою, об'явив запеклу боротьбу Урядові Української Народньої Республіки. Всі укапісти танцювали тоді гопака під імперіялістичну московську балалайку. В той час, коли укапісти підтанцьовували гопака, Москва підготовляла ґрунт для знищення укапістів.

Микола Хвильовий не хотів іти «геть від Москви», бо він щиро вірив, що «загірна комуна» із золотими буквами прийде із Москви; він наївно вірив у те, що Іван Мазепа, Симон Петлюра та інші кращі сини народу, давно вже перестали вірити, або ніколи не вірили. Бідний Хвильовий трагічно сам себе обманював, ніс найціннішу жертву до загірної комуни. Повстала альтернатива: марксизм чи нація; дві сили, що ніколи не можуть знайти між собою згоди. Укапіст Хвильовий переконався на конкретних фактах, що йому доведеться прийняти ту ідеологію, яку він ще вчора жорстоко топтав - ідеологію боротьби з білою чи червоною Москвою, ідеологію «геть від Москви». Найбільшим ударом для Хвильового був голод на Україні; обласний партійний комітет Харкова наказав харківським письменникам весною виїхати в села. Микола Хвильовий, Петро Панч та ряд інших групами пішли виконувати завдання компартії. Щира, навіть дуже щира душа Хвильового кричала не своїм голосом: - **«Рятуйте!»**. Душа патріота бачила вимерлі села і чорні прапори на хатах: тоді колодязі, льохи засипалися пухлими трупами українських дітей, серіт вдов, трупами золотої степової молоді.

Письменники тим колхозникам, що лишилися в живих, мусіли виголошувати промови про перемогу соціялізму в одній країні та про тріюмф сталінської політики. Ні на кого так вразливо не вплинули жахливі картини, як на Хвильового: картини большевицької дійсности, засіяної трупами малюгали прихід «загірної комуни», що її ніс (раніше) ще Муравйов на своїх штиках. Микола Хвильовий згадував свої рідні слова: «Я чекіст, але я і людина!». Хвильовий боявся, що українська маса може назвати його - чекістом а не людиною; своїм смілим пострілом він підкреслив, що зробив велику помилку і що є готовий цю помилку виправити, щоб залишитися людиною. Нарід йому вибачив і тепер за розкаяння щиро шанує і славить.

Тяжко, що гасло Хвильового досі не дійшло до зрозуміння Корнійчукам, Коротченкам, Панчам. Панч виголошуючи промову перед могилою Хвильового, говорив: «Миколо, навіщо ти поставив над своїм життям свинцеву крапку». Хвильовий «поставив над своїм життям свинцеву крапку», щоб попередити всіх укапістів і малоросів (у сучасному розумінні) - каляборантів, що їх чекає суд народній, що вони є чиряком на тілі нації

Болючим чиряком на тілі нації є малороси - безбородьки, кочубеї. Вони живилися молоком української матері, були зогріті її теплом, а тепер стали найпідлішими янчарами, продають тверським кацапам за кусень хліба, в їх же взятого, сироту, що лежить опухла під тином обікраденої України.

Музиченки* і їм подібні - сьогоднішні кочубеї. Вас Бог покарає, бо він бачить Ваші чорні діла; вас будуть переслідувати сироти і вдови, вас судитиме гнів Українського Народу. Ще не пізно зрозуміти клич Хвильового: **«геть від задріпанки Москви»**; ще не пізно попрохати вибачення. Не бійтесь нарід Український вам може терпеливо вибачити за ваші чорні поступки й прийняти до своєї сім'ї.

Наше гасло - **«Геть від Москви!»**.

Др. Я. Вогнедар

* перевертень-малорос, який гуртує навколо себе несвідомих українців з якими хоче творити ідіотську федераційну Росію. Інших всіх нам відомо і згадаємо їх пізніше. Це ті що були на з'їзді в Ф-ні, та всі їм співчуваючі. . .

НІХТО НАМ НЕ ЗБУДУЄ ДЕРЖАВИ, КОЛИ МИ САМІ ЇЇ СОБІ НЕ ЗБУДУЄМО І НІХТО З НАС НЕ ЗРОБИТЬ НАЦІЇ, КОЛИ МИ САМІ НАЦІЄЮ НЕ СХОЧЕМ БУТИ.

Вячеслав Липинський

З глибоким смутком сповіщаємо українське воящтво і громадянство, що 10-го липня 1948 року в Авґзбурзі предчасно помер

✝ Всеволод Петрів

Генерального Штабу Генерал - хорунжий, колишній Мінінстер Військових Справ Української Народної Республіки, Лицар найвищих бойових відзначень, Командир Українського Запорізького імени Костя Гордієнка Гайдамацького полку, Генеральний Інспектор Українських Збройних Сил, Професор Українського Високого Педагогічного Інституту в Празі, військовий публіцист і визначний громадський діяч.

Похорони відбулися в середу 14 липня на Авґзбурзькому цвинтарі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Редакція «ФАУ»

не дозволяла собі робити жадна та імперія в світі, що дбала і про чистоту своєї історії і про совість державного «я».

Я не вірю, що імперіялізм приніс чи принисе в теперішні часи користь і шану державі; навпаки, він жирними літерами викарбовує і оголосить світові характеристику росіян таку правдиву і таку жахливо ганебну, що її перелякалось би найбільш відстале африканське плем'я.

Імперіялізм Росії зґвалтував спочатку російську душу, як холодну душу північної людини, а потім українську землю. «Невблаганний цар жадав крови цілої Української нації» - (Лесюр). І... це жадання крови, як переконливо і правдиво констатує француз, почалося з 1709 року - після траґічного Полтавського бою. В тяжких, треба визнати, обставинах розшалілого царського вандалізму формувалася душа пересічного росіянина і як вислід цього всього ми тепер маємо сумні, бо напівбожевільні крики пророкуючого глашатая: «до Еґіпта розчепірю ноги!» - (В. Маяковський). Але... щоб «до Еґіпта розчепірити ноги» і не розірватися напополам, треба перевиконати аґресивні пляни «батюшків - царів» і не тільки пробити «окно в Европу», а і «проколотіть дверь» і забрати в турків воду. Невмолима жадоба панування привела росіян до політично - моральної кризи, і вони тепер не в стані відрізнити росіянина від неросіянина. Немає в них відваги і політичної здібности і совісти сказати, де російська земля, а де, наприклад; Українська, Калмицька, Білоруська чи Кавказька. Вони живуть переконаннями, що москвська земля там, де московський солдат і штик, що своєю величиною перевищує розміри всіх штиків всіх армій. Кожну частину землі, яку б росіяни не завоювали, швидко намагаються називати російською, а її жителів - росіянами. Як очевидний і незаперечний приклад, я згадаю хоч би про долю історичного Кеніґсберґа, що зараз терпеливо пріє у пелюшках московського імперіялізму і вже «імел возможность» отримати ім'я росіянина з Тверської губерні Михайла Івановича Калініна - Калінінград. Можливо це тільки окремий випадок, що має право повторитися скрізь і завжди? Мені спішить відповісти білий еміґрант - артист Лещенков, що «Сібірь ведь тоже русская земля!». Коли українець, білорус і кавказець боятися Сибірі, то Лещенков в Парижі радіючи, виспівував: «я Сібірі, Сібірі не боюся!».

Бідні чукчі, мордвини, казахи, коми - зиряни, якути, ескімоси, алтайці («тьомний народ!») не можуть зрозуміти, що вони вже давно «переделани» на росіян і живуть, як гості, як звичайнісінькі «нацмени» (советський термін) на російській землі. Або «нерозумний відсталий» калмик не знає про те, що він росіянин, або росіянин не в силі відрізнити православну релігію від будійської. Я не хочу законами правди покищо судити росіян, я тільки хочу повідомити їх про хоробу, якою вони заразилися та про те, якими способами можна вилікуватися. Хороба неспадкова, хоч і має довготривалі процеси; головне, одначе, горе не в хоробі, а в хотінні чи нехотінні самостійно лікуватися.

Українці, як многоміліонова нація і дружній нарід, хочуть іти з відкритими руками на зустріч росіянам, хочуть їм простягати визвольну руку навіть тоді, коли вони вже стоятимуть над ямою: чи зуміють росіяни во ім'я свого духового ресорджементо пізнати Українську органичну щирість, покаже недалеке майбутнє.

Сьогодні однією із головних проблем Українців є:

1. По - братньому показати росіянам їхні етноґрафічні кордони кордони Росії чи Московії: слово «Московія» для теперішніх росіян рідніше вже хоч би із тих ясних міркувань, що слово **«Русь»**, а з нього Петром перефразоване **«Росія»** орґанічно чуже для московського народу. В майбутньому патріотичні московські покоління від слова «Росія» відцураються і лаятимуть своїх дідів за безсоромне присвоєння чужого імени: молода ґенерація за стару не відповідає!

2. Як брат братові розповісти росіянам про свою традиційну козацьку демократію; росіянин НІКОЛИ НЕ БУВ ДЕМОКРАТОМ і тому зовсім недивно, що він про неї має менше уяви, як японець чверть століття назад.

3. Врятувати російський парід від його запеклих ворогів **Чухнова і Керенського**; ці два вороги Росії безнадійно опоєні одурманюючою браґою імперіялізму; вони проповідують серед росіян, що Росія знайде для себе порятунок тоді, коли не визнає прав на національне самовизначення інших народів; отже, коли перекреслить Атлантійську Хартію.

4. Передові росіяни повинні сьогодні знати, що найпередовіша політична Українська думка для них є найбільше близька і рідна, рідна тому, що вона цементує дружбу Українця і Росіянина, виборює для обох народів національну духовну, і політичну незалежність. (Послухайте старшого він більше знає).

Чухнов і Керенський хочуть цю дружбу не задумуючись розсікти штиками імперіялістичної політики, вони забувають, що розбивають зі шкодою для себе єдність антибольшевицького фронту народів.

5. **Союз Білорусії - України - Кавказу (Б У К)** нехай не лякає Москву; ці три держави - три нації - три міцні державні дружби повстануть не тільки по своїй волі: минула історія Москви тепер їх насильно примушує об'єднатися, спільно боронити свої політичні і культурно - національні інтереси.

Я не хочу доводити, що Москва мусить пережити всі ті лихоліття України -Білору-

(продовження на 4-й стор.)

ЧИ ТИ ГОТОВА МОЛОДА ЗМІНА?!

підходить, мусить все те перебрати «під Здачу», як перебирає вартівник, що підійшов зміняти варту, а чи знає «молода зміна» ту «передачу»?

Спостерігаючи наше життя тепер, на жаль можемо сказати: «ні, не знає», бо серед нас чинять ті самі ворожі нам рушійні сили чужі, які були й перед 30 роками, кидаючи нас на ті ж самі непомірковані й шкідливі, а ми «беремо» на ті самі «сусідські» гачки, як брали» у 1918 - 19 роках, не помічаючи того у розпалі «суперечок», що не мають важливих підстав.

Мусимо своїм власним аналізом, не датися на гак тієї пропаганди, чужої чи своєї, що дурила й дурить нас, а тому вивчаємо як то дурить людей пропаганда, її методи, а тим **достанемо імунітет від дурисвітів.** Хай кажуть що хочуть, а ми їм відповімо: «вигадайте щось краще, бо те вже старе».

«Молодь ми, нам світ відкритий, весь широкий вільний світ. У далечінь нас зве клич упертий... співає пісень вільної молоді і довкола нас весь той «широкий світ», правда знівечений скалічений у руїнах й не вільний. У цьому світі «доведеться веслувати й стерном керувати», й коли «у далечінь зве нас клич упертий», треба знати які підводні скелі й каміння криє та незмірна далечінь чужого світу в який нас кинуто і у якому мусимо пронести ми свій прапор. Для того не сміємо ми творити своє виключне гето, мусимо роздивлятися довкруги, придивлятися до цього оточуючого нас «світу», розуміти його темпи життя та стремління, бо хвилі цього «широкого світу», які б мури їм не ставили, будуть забігати й до нашого українського масиву, бути в нього, через нього переливати, а не лишень нести наш еміґрантський човен.

Цей розхвильований океан людських пристрастей та устремлінь неминуче буде впливати на долю нашого народу. Хіба те що творилося у Німеччині перед 1933 роком не захлеснуло у 1939 й дальших роках нас всіх? Чи не ревли хвилі «невблаганної стихії» над нашою землею? Чи не над нашим живим тілом робилися й робляться ще божевільні досліди? А чи ми знали завчасу ті грізні сили? Чи готові були до боротьби з ними? Чи сміємо ми нині прогавити всі ті суспільні рухи й процеси, що йдуть тепер у тому «широкому світі»? Ми їх можемо й мусимо вивчати й з чужої преси й безпосередньо з життя та думати, як використати їх для нашого народу. Руку на серце! Чи знаєте те все? Готові Ви до того, щоб можна прийти?

Відомо як можна несвідомо освітлювати минуле. Для того досить передивитися хоч би Царську Російську «Історію» Іловайського, або сучасну «історію компартії», ріжну у ріжні часи й редакціях, або на жаль і деякі «наші» «історії» написані з додержанням «талмудійсько-партійної» «правди». Тому то й треба «молодій зміні» навчитися читати не крізь ті окуляри, що їм хочуть насунути, а переглянути «передачу» так, як вона насправді є, а не чекати поки збившись зі шляху не вдаритеся у якусь стіну, що розіб'є Вам «окуляри», бо тоді, може побачите все справді, а може розбите скло виб'є й очі. Тому вивчати треба досвід минулого по можливості по першоджерелах, по тому, що було написано задовго до «модного талмуду» без «наставлень згори», але узгляднюючи «талмудійську» залежність яку мав тоді, коли писав певний автор, коли не дістанете до рук правдивого першоджерела.

СТАТИСТИКА РОЗСТРІЛЕНИХ НКВД

- На підставі документів, знайдених під час останньої війни, підтверджується, що з 1917 по 1941 рік большевицька влада розстріляла 28 єпископів, 42.800 священиків, 75.500 купців і фабрикантів 390.000 колишніх військових, 9.000 лікарів, 7.000 учителів; інженерів та інших фахівців - 815 тисяч осіб без професії - 12.950.

БЕЗ СВІТОГЛЯДУ В БУДОВІ І КЕРМІ ДЕРЖАВИ, І ПОЛІТИЦІ — ТЕ САМЕ, ЩО БЕЗ ІДЕЇ В МИСТЕЦТВІ

(національний солідаризм)

З преси

ЗАХОДОВІ ПОТРІБНА РОСІЯ?

Як повідомляє «Новое Русское Слово» від 8 червня ц. р. А. Ф. Керенський 26 травня виголосив доповідь присвячену міжнародній ситуації.

Доповідач, між іншим, заявив: «Недавно, перед самою війною, мало хто з чужинців вірив, що народи Росії живуть надією на звільнення і прагнуть свободи. Тепер вони повинні нам повірити тому, що ми, старі еміґранти, вже не одні Ми разом із сотнями тисяч руських людей в таборах ДП. Вони збирались із усіх закутків совєтської землі. Вони природні речники настроїв сучасної Росії».

Підкреслюючи переворот у думках чужинців про незгоду народів Росії з комуністичним режимом, Керенський накинувся на колишнього міністра закордонних справ Америки Бернса за те, що він всю свою політику будував на засаді, що Сталін продовжує традиційну імперіялістичну політику царів.(Так воно й є. Це підтверджує документально в-во «ФАУ») Тепер, за часів Маршала, каже Керенський, з такою «леґендою» вже покінчено

Посилаючись на книгу колишнього комуніста Д. Беренгема, який закликає США вести політику не з метою знищення Росії, а в цілях визволення її з-під тоталітарного режиму, Керенський наголошує, що все ж таки такої програми в США немає, і тим самим перечить попереднім твердженням щодо проросійської політики Маршала. У зв'язку з цим Керенський сказав: «Наше російське завдання полягає сьогодня в тому, щоб спільними зусиллями всіх патріотів спонукати вождів західньої демократії переступити поріг, бо ні в одній заяві офіційних керівників західних демократій не можна знайти жадної згадки про розуміння того, як тісно пов'язана боротьба проти міжнародної комуністичної аґресії з питанням внутрішнього визволення народів Росії»

Свою доповідь Керенський закінчив словами: «В боротьбі за свободу Росії потрібний Захід, але і Заходові потрібна Росія».

В цій промові Керенського цікаве те, що мабуть вперше офіційно заговорив він про **народи Росії,** які прагнуть цілковитого визволення. **Але слід уже нарешті зрозуміти керенським і панові Керенському й іншим «єдінонеделімцам», що народи поневолені Росією боряться не тільки за зміну режиму і звільнення від большевицького гніту, а й за визволення від імперіялістичної Росії.**

ГОВОРЯТЬ ПРО «РАЙ»

(Джералдтон, Онт.)

Заходом нашого відділу К. У. К. дня 16 травня в нас відбулося публичне віче, на якому промовляли два новоприбувші українці про «рай» на землі, який проповідують українсько-московські прислужники в Канаді. Обидва промовці це люди роджені й виховані на Україні й добре знають тамошний порядок і тому, що знають - втекли і є вдячні Канаді, що їх прийняла. Вони розказали про знущання й каторгу під комуністичним режимом, де комуністи так догосподарилися. що довели до голоду та людоїдства. Такого порядку, як був і є на Україні, (зробленого московськими кровопивцями) ще ніде не було

По промові були прочитані й прийняті відповідні резолюції й їх вислано до уряду в Отаві.

«Український Робітник»

РОСІЯ РОЗБУДОВУЄ СИЛУ НА СИБІРІ.

Предсідник конґресової комісії, як повідомляють з Вашинґтону, домагається, щоби Америка негайно розпочала розбудовувати морські й воздушні операційні бази на Алясці. Він є добре поінформований про те, що Росія вже давно такі бази розпочала будувати Підчас війни ніхто не мав змоги переконатися, що совіти робили на Сибірі, коли совітські представники, а особливо летуни, могли оглядати американські воздушні й морські бази на Алясці.

З Сибіру до Аляски недалеко воздушною дорогою і совіти можуть легко заатакувати Сполучені Штати через Канаду. Отже, Аляска тепер є важним стратеґічним пунктом, який мусить бути як слід забезпечений перед нападом.

«У Г»

сії - Кавказу, які заподіяла вона їм. Ні! Три дружні нації у своїй психології нічого не мають московського, і бити Москву за всі провини по - московському, вони і соромляться і не збіраються для них буде досить того, що росіяни щасливо розвиватимуться, як цивілізований нарід, а не як національно неоформлена **вічно антигуманітарна сила.** Спасіння найдуть росіяни тоді, коли стануть меншими імперіялістами, а більшими росіянами; коли сміливіше проконтролюють свою історію від царя Петра І-го і до товариша Сталіна, коли пізнають самі себе: це станиться тоді, як Україна побудує свій державний пляцдарм.

Україна не залише росіян на поталу розшалілої чухновщини: Чухнов хоче, щоб росіяни загарбуючи світ безсоромно втратили право на власну землю; Чухнов хоче, щоб росіян зустріла ще гірша доля ніж сьогодні німців. Німці нині каються, що не послухали самі себе, що майже сліпо пішли за гером Гітлером: тепер за свою сліпоту мусять дорого заплатити.

Я буду всюди поборювати російський шовінізм з тих причин, що він насильно примушує Білорусів, Українців і Кавказців робитись шовіністами; все те, що робиться проти волі не тривке, але лишає свої шрами. Я хочу, щоб моя нація завжди, як і досі, мала своє обличчя чисте, як сонце правдиве, як Бог.

Я буду всюди боротися, щоб росіяни в майбутньому також були незалежними; я не радітиму, коли Москва впаде в ту яму, яку вона викопала для України, з метою живою присипати її там навіки... Я не тільки говоритиму всюди, що росіяни не мають батьківщини, а і боротимуся, щоб вони її при нашій допомозі чи без нашої допомоги віднайшли!

«Україна завжди прагнула свободи, - осмілився підказати мені Вольтер - великий філософ і француз. Так, Україна не тільки во ім'я цієї свободи, а і світової національної дружби голосить, що «Росія вже узурпувала все в Европі!»

Де Гаутеріфе.

Два великі французи стали в обороні України, щоб рятувати весь Европейський материк, майбутнє якого безумовно також залежить від майбутнього України!

(далі буде)

«СТРАЙКИ В КОЛГОСПАХ»

Найбільший французький хліборобський тижневик **«Ля Ґазет Аґріколь»** містить статтю п н. «Страйки в колгоспах», де автор відзначає опір українських селян большевицькій політиці гноблення, з'ясовуючи становище на Україні від самих початків совєтського окупаційного режиму. Автор описує штучний голод в 1933 році і примусове заведення колгоспної системи. Розстріли й вислання українського сільського населення, сучасні заворушення на Укаріні обговорені детально. «Надзвичайні багатства України, - читаємо в статті, - які століттями були використовувані Москвою білою а потім червоною, ці багатства стали нещастям для волі України». Наприкінці автор підкреслює, що українські селяни обурені російсько-совєтським режимом, який загнав їх у нужду й невільництво. Автор вірить, що опір українських селян знищить режим гнобителів і все людство разом з українським народом буде нарешті звільнене від большевицького кошмару.

ДІТИ, СТАХАНОВЦІ І «НЕРОБИ» В УКРАЇНІ ПЕРЕД ЖНИВАМИ

Що московські хижаки уживають широко примусову працю дітей в хліборобстві і промислі України, з копальнями включно, не є ніякою новиною. Деякою новиною є хвалитися цим, як це робить дописувач **«Ізвєстій»** Стекольніков в числі з 15 - VI., в дописі з Бердичівського району. Існує там «взірцева» артіль «Хлібороб», якою кермує якась М. Кондратюкова. Панує там подвійне кріпацтво - «Ціла площа засівів закріплена за бриґадами і ланками в 1947 р. на вісім років. Провадиться точне обчислення праць кожної ланки»... «Ми вийшли з будови управи. В сусіднім господарстві вовтузились дітки (детішкі). Ми своїх дітей призвичаюємо від шкільної лавки до культурного провадження хліборобства, - промовила Марія Кірілловна. Справді, школяри проводять тут засіви всіх культур уживаних на ланах їх колхоза. Діти розподілені на ланки, в яких панує така ж орґанізація праці, як і в ланках їх батьків...» Відновлено, як бачимо, і спадщинність кріпацтва.

«Промінь»

ЯКЩО Б ПРИЙШЛО ДО ВІЙНИ

Якщо б справді дійшло до війни - заявив брит. міністр війни Шінвел, - я можу запевнити, що британська армія, не дивлячись на великі труднощі, знаходиться зараз в дуже добрій формі і в цілому виправдає себе. Це ніякий визов, а тільки інформація, - сказав міністер.

ЧИТАЙТЕ Й ПОШИРЮЙТЕ ЧАСОПИС -ФАУ-

Рабська праця в СССР

В числі від 4-го липня ц. р. газета **«Нью - Йорк Таймс»** пише: **Українець Романенко,** що проживає тепер у Мюнхені, бувши свого часу в'язнем концентраків Совєтського Союзу і працювавши там у статистичних органах, зібрав і готується опублікувати великий фактичний матеріял про систему примусової праці, яка підпорядкована в СССР організації ГУЛАГ («Головне Управління Лагерей»), і про те, яку важливу ролю відограє в економіці СССР ця рабська праця та колосальні прибутки, що їх має з неї НКВД або МВД.

Від редакції.

Кореспонденцію, матеріяли, побажання, поради тощо редакція «ФАУ» просить надсилати на адресу нашого уповноваженого в Німеччині:

Редактор Петро Павлович

Red. Petro Pawlowycz, (13b) Augsburg Hauptpostamt, postlagernd

U.S.A. Zone Germany

« Ф А У »

(Фронт Антибольшевицької України)

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ.

Часопис виходить не періодично

Видавець Д-р Ярополк Вогнедар

ЖЕНЕВА

1948